

РЕШЕНИЕ

№ 451

гр. В., 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., IV СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разглежда докладваното от мл.с. Ивалена Орл. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20213100502643 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба вх. № 293232/06.07.2021 г. от Р. ИЛ. Д., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ул. „***, срещу Решение № 261782 от 28.05.2021 г., постановено по гр. д. № 15677/2020 г. по описа на ВРС, VIII състав, в частите с които са отхвърлени предявените в евентуалност от Р. ИЛ. Д., ЕГН *****, срещу ЧСИ Д.С. С.-С., с рег. № 893 на КЧСИ, с адрес: гр. В., ул. ***, осъдителни иски, както следва:

- осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД - в частта за връщане на сумата от 3,61 лева, като останала непогасена от общата сума в размер на 648,59 лева, представляваща сума, получена от ответницата на отпаднало основание, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на частичното погасяване на задължението на ответницата в хода на процеса – 07.01.2021 г., до датата на пълното изплащане на главницата;

- осъдителен иск с правно основание чл. 441 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45, ал. 1 от ЗЗД – в частта за заплащане на сумата от 3,61 лева, като останала непогасена от общата сума в размер на 648,59 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в неправомерно задържана сума по изп. д. № 20208930400715, настъпили вследствие на бездействието на съдебния изпълнител да върне събраната сума по наложен заповест върху средствата по банковата сметка на длъжника по изпълнителното дело, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на частичното погасяване на задължението на ответницата в хода на процеса – 07.01.2021 г., до датата на пълното изплащане на главницата.

Жалбоподателката счита първоинстанционното решение в обжалваната част за

незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Заявява, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като не е изготвил отделен доклад по приетия за разглеждане от него иск за неоснователно обогатяване, не е посочил кои обстоятелства подлежат на доказване, съответно не е разпределил доказателствената тежест между страните. Застъпва, че в хипотезата на чл. 55, ал. 1, т. 3 от ЗЗД в тежест на ищеца е единствено да докаже плащането на съответната сума, което в настоящия случай е безспорно установено.

Сочи, че първоинстанционният съд не е съобразил изложеното от ищцата, сега въззивница, че процесната сума е получена от ЧСИ по наложен от нея заповест като обезпечение на конкретно вземане на вискателя Община В. към жалбоподателката-длъжник. Счита, че с изплащане на обезпечената сума от длъжника, което в настоящия случай е направено в срока за доброволно изпълнение, е отпаднала със задна дата обезпечителната нужда – от този момент липсва интерес и необходимост от допуснатото обезпечение на конкретното задължение. Т.е. от този момент е отпаднало основание, на което процесната сума е била събрана от ЧСИ, и тази сума подлежи на връщане на осн. чл. 55, ал. 1, предл. трето от ЗЗД. Излага подробни аргументи в подкрепа на становището си, че с поканата за връщане на сумата и представени доказателства за извършеното пълно плащане на вискателя Община В. в срока за доброволно изпълнение, за ЧСИ настъпва задължение да върне сумата, предназначена за удовлетворяване на вземането на вискателя Община В., постъпила по негова сметка по наложения заповест, и от тази дата ЧСИ е в забава. Соци, че обстоятелството за кого се държат сумите по сметка на ЧСИ е без правно значение, доколкото с отпадане на основание за задържане на тези суми за ЧСИ възниква задължение веднага да върне същите. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че ЧСИ е следвало да извърши разпределение на събраните суми. Отделно счита, че извършеното от ответницата плащане в хода на процеса на претендираната сума може да бъде тълкувано единствено като извънсъдебно признание на претенцията, с оглед процесуалното поведение на ответницата. Заявява, че след извършеното плащане дължимите суми от ответницата са в размер на 3,61 лева. Оспорва приетото от съда за наличие на задължение към Държавата в размер на 126,76 лв. от представена справка към 23.04.2021 г. Заявява, че видно от посочената справка, сумата от 126,76 лева е в графа „Справка за погасени по давност/отписани задължения“. Отписаните задължения, каквато е горната сума, са недължими.

Сочи, че първоинстанционният съд е следвало да отхвърли предявените претенции поради плащане в хода на процеса. Застъпва, че в този случай ответникът дължи на ищеца сторените разноски.

Настоява за отмяна на решението в обжалваните части. Претендира разноски.

В законоустановения срок Д.С. С.-С., чрез адв. И.С., е депозирала писмен отговор, в който оспорва въззивната жалба. Счита първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно и настоява за неговото потвърждаване.

В съдебно заседание въззивницата Р. ИЛ. Д., редовно призована, не се явява, представлява се от адв. М.Д., АК – С.. Поддържа въззивната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

В съдебно заседание въззиваемата Д.С. С.-С., редовно призована, не се явява, не се представлява. С молба вх. № 5346/04.03.2022 г. процесуалният представител на страната оспорва въззивната жалба, поддържа отговора.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от Р. ИЛ. Д., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ул. „***“, срещу ЧСИ Д.С. С.-С., с рег. № 893 на КЧСИ, с адрес: гр. В., ул. ***, кумулативно обективно съединени осъдителни иски, както следва:

- осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД за заплащане на сумата от 648,59 лева, представляваща сума, получена от ответницата на отпаднало основание, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.12.2020 г., до датата на пълното изплащане на главницата;

- осъдителен иск с правно основание чл. 441 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45, ал. 1 от ЗЗД - за заплащане на сумата от 648,59 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в неправомерно задържана сума по изп. д. № 20208930400715, настъпили вследствие на бездействието на съдебния изпълнител да върне събраната сума по наложен заповест върху средствата по банковата сметка на длъжника по изпълнителното дело, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.12.2020 г., до датата на пълното изплащане на главницата.

В исковата молба вх. № 287338/07.12.2020 г. ищцата излага, че на 16.10.2020 г. получила покана за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 20208930400715 по описа на ответника, към която бил приложен Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № МД-АУ-12737/20.11.2017 г., издаден от орган по приходите при Община В. Соча, че по този акт са установени за плащане от нея данъци и такси към Община В. както следва: данък върху недвижимите имоти в размер на 267,57 лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г., лихва върху тази сума, изчислена към 20.11.2017 г. в размер на 87, 87 лв., както и такса за битови отпадъци в размер на 132,20 лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. и лихва върху тази сума, изчислена към 20.11.2017 г. в размер на 43,59 лв. Соча, че в срока за доброволно изпълнение на 30.10.2020 г. изплатила изцяло дължимите суми на вискателя Община В. в общ размер от 650,62 лв. по банковата сметка, посочена в приложения от ЧСИ Акт за установяване на задължения по ДОПК, включително дължимата лихва, изчислена към датата на плащането. Излага, че междувременно на 07.10.2020 г. по наложен заповест върху средствата по банковата □ сметка служебно от „УниКредит Булбанк“ АД е била преведена на ответника сумата от общо 648,59 лв. за погасяване на задължението на ищцата към вискателя Община В. по Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № МД-АУ-12737/20.11.2017 г. Твърди, че на 04.11.2020 г. изпратила по пощата молба до ЧСИ, получена на 05.11.2020 г., с която били представени платежните нареждания, заедно със справки за изчисление на законната лихва до датата на плащанията, с искане да □ бъде възстановена по банков път събраната сума по изпълнителното дело, тъй като задълженията били заплатени на вискателя в срока за доброволно изпълнение. Поддържа, че до датата на депозиране на исковата молба ответникът не е върнал сумата от 648,59 лв., като я задържа без да има основание за това.

Настоява искът да бъде уважен. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна ЧСИ Д.С. С.-С. депозира писмен отговор, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че към 12.10.2020 г. задължението на ищцата по изпълнителното дело възлизало на 1216,62 лв., включващо главница в размер на 267,57 лв., със законна лихва в размер на 7,66 лв. за периода 01.07.2020 г. – 12.10.2020 г., главница в размер на 132,20 лв., със законна лихва в размер на 3,78 лв. за периода 01.07.2020 г. – 12.10.2020 г., 237,38 лв. неолихвяеми вземания (мораторни лихви, обезщетения и т.н.), 308,13 лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ, както и публични държавни вземания в размер на 259,90 лв., като с Поканата за доброволно изпълнение същата била уведомена, че следва да преведе сумата по банкова сметка на ЧСИ. На 28.09.2020 г. бил наложен заповест върху вземанията на длъжника по банкова сметка в „УниКредит Булбанк“ АД и на 07.10.2020 г., на основание наложения заповест, постъпила сумата от 1216,62 лв. Соча, че на 27.10.2020 г. ищцата депозирала искане по изпълнителното дело за прекратяването му, поради липса на компетентност за образуване му, като на 29.10.2020 г. съдебният

изпълнител постановил отказ по искането. С молба от 05.11.2020 г. ищцата представила по делото платежни документи, с които твърдяла, че е погасила задълженията си по акта, въз основа на който е образувано изпълнителното дело. На същата дата ЧСИ с електронно съобщение поискала от вискателя Община В. да удостовери дали е погасено вземането му по акта, което било сторено на 13.11.2020 г. Ответницата поддържа, че основанието за получаването на сумата от 648,59 лв. не е отпаднало с погасяването на дълга към вискателя. Навежда довод, че събраната по изпълнителното дело сума може да бъде върната на длъжника само ако след прекратяването или приключването му са останали суми, надвишаващи задълженията и разноските по изпълнението. Изтъква, че в случая не са били налице основания за прекратяване или приключване на делото съгласно чл. 433 ГПК. Сочи, че подаденото от Община В. искане за прекратяване не може да се счита за такова основание, тъй като искане следва да бъде подадено от всички вискатели, а от Държавата като присъединен вискател такова искане не е подадено. Излага, че за установяване на актуалния размер на задълженията на длъжника към Държавата на 26.11.2020 г. е изпратено уведомление до ТД на НАП – С., като на 27.11.2020 г. от ТД на НАП – В., е издадено удостоверение, съгласно което същите са в размер на 260,97 лв. Сочи, че едва към този момент е възникнало задължението на съдебния изпълнител да извърши погасяване на вземанията по реда на чл. 136 ЗЗД в разумен срок. Счита, че към датата на подаване на исковата молба – 07.12.2020 г., този разумен срок не е изтекъл, поради което не може да се приеме, че сумата се задържа неоснователно от съдебния изпълнител. Сочи, че въпреки липсата на такова задължение, на 06.01.2021 г. е възстановена по банковата сметка на ищцата сумата от 650,57 лв., представляваща събрана от запора на сметката □ сума по АУЗ на Община В..

Моли предявеният иск да бъде отхвърлен както с оглед наличието на основание за задържане на сумата, така и поради извършеното в хода на процеса плащане. Претендира присъждане на сторените разноски.

Настоящият съдебен състав, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело № 20208930400715 по регистъра на ЧСИ Д.С. С.-С., рег. № 893 на КЧСИ, с район на действие: района на Окръжен съд – В., е образувано 08.07.2020 г. въз основа на Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № МД-АУ-12737/20.11.2017 г., издаден от орган по приходите при Община В., съгласно който към 20.11.2017 г. ищцата е имала към вискателя Община В. следните задължения: данък върху недвижимите имоти за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. – 267,57 лв., лихва върху това задължение, изчислена към 20.11.2017 г. – 87,87 лв., такси за битови отпадъци за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2013 г. – 132,20 лв., и лихва върху това задължение, изчислена към 20.11.2017 г. – 43,59 лв.

С Уведомление по ДОПК изх. № 8297 от 14.07.2020 г. ЧСИ уведомява ТД на НАП – С., за процесното изпълнително дело. С Удостоверение от 06.08.2020 г., ТД на НАП – В., уведомява ЧСИ, че към датата на изготвянето му Р. ИЛ. Д. има публични държавни вземания в размер на 257,75 лв.

На ищцата е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх. № 12768/28.09.2020 г., в която са включени задълженията □ по Акта за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № МД-АУ-12737/20.11.2017 г., лихви и такси по Тарифата към ЗЧСИ, както и публични държавни вземания в размер на 259,90 лв. – общо 1216,62 лв. Изрично е посочено, че дължимата сума следва да бъде преведена по банкова сметка на ЧСИ, с отразяване на номера на изпълнителното дело и името/ наименованието на вносителя. Видно от представеното известие за доставяне, Поканата е получена на 16.10.2020 г.

Със Запорно съобщение изх. № 12766 от 28.09.2020 г. е наложен запор върху всички банкови сметки на ищцата, открити в „УниКредит Булбанк“ АД, както и върху вземанията й

по договори, сключени с банката, до размера на горната сума. С преводни нареждания рег. №№ 324035771540, 324035771543, 324035771531, 324035771537 и 324035771534 от 07.10.2020 г. по сметката на съдебния изпълнител са преведени общо 1216,62 лв. На 20.10.2020 г. е изпратено съобщение с изх. № 14414 до банката за вдигане на наложените запори.

С молба вх. № 11849/27.10.2020 г. Р.Д. отправя към ЧСИ Д.С.-С. искания, както следва: за незабавно прекратяване на изп. дело № 20208930400715 поради недопустимост на същото съгласно чл. 427, ал. 1 ГПК; за незабавно вдигане на всички наложени по делото обезпечителни мерки; за незабавно възстановяване по банковата сметка на ищцата на всички суми, получени по банкова сметка на ЧСИ вследствие наложения заповор.

С Уведомление изх. № 14996/29.10.2020 г. ЧСИ Д.С.-С. отказва прекратяване на производството по изп. дело № 20208930400715.

С молба вх. № 12315/05.11.2020 г. Р.Д. представя на ЧСИ две преводни нареждания към бюджета от дата 30.10.2020 г. – за сумата от 215,28 лева за такса битови отпадъци, формирана от главница от 132,20 лева, съгласно на Акт за установяване на задължения № МД-АУ-12737/20.11.2017 г., и лихва до 30.10.2020 г. в размер на 83,08 лева; за сумата от 435,34 лева за данък върху недвижими имоти, формирана от главница от 267,57 лева, съгласно на Акт за установяване на задължения № МД-АУ-12737/20.11.2017 г., и лихва до 30.10.2020 г. в размер на 167,77 лева. Изтъкнато е, че горните банкови преводи са направени в срока за доброволно изпълнение. С молбата е направено и искане събраната от ЧСИ сума по същия акт да бъде възстановена по банковата сметка на ищцата. Заявила е освен това, че оспорва държавните вземания, описани в изпратената до съдебния изпълнител справка от ТД на НАП - В., като са посочени основанията за недължимостта на същите, както и че ищцата предприема процедура по оспорването им пред НАП и за отписването им на основание чл. 173, ал. 1 ДОПК, във вр. чл. 171, ал. 1 ДОПК, поради което не следва да бъде извършван превод към НАП на посочената в поканата за доброволно изпълнение сума от 259,90 лева за публични държавни вземания.

С електронно писмо от същата дата ЧСИ е изисквала информация от вискателя Община В. дали е погасено задължението по Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № МД-АУ-12737/20.11.2017 г. С молба рег. № МД-Т20008730ВН от 11.11.2020 г. вискателят е потвърдил изплащането на дължимите вземания и е поискал да бъде прекратено изпълнителното производство след като бъдат събрани всички дължими такси и разноски съгласно ТТР към ЗЧСИ.

На 26.11.2020 г. ЧСИ е изпратила второ уведомление до ТД на НАП – С., по реда на чл. 191, ал. 2 ДОПК. По изпълнителното дело е постъпило Удостоверение с изх. № 190372003505135/27.11.2020 г. от ТД на НАП - В., в което е отразено общо задължение на ищцата за публични задължения към Държавата в размер на 260,97 лв. към датата на изготвянето му.

В хода на първоинстанционното производство, с преводно нареждане от 06.01.2021 г., ЧСИ Д.С. С.-С. е превела по банкова сметка на Р. ИЛ. Д. сумата от 650,57 лева с основание: възстановяване суми на длъжник по изп. д. № 20208930400715.

С оглед на така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл.55, ал.1, пр.3 от ЗЗД, който е получил нещо на отпаднало основание е длъжен да го върне. При отпадане на основаниято, ищецът следва да въведе като твърдение и докаже плащането, като е допустимо да въведе и твърдения за основаниято към момента на получаването на престацията от ответника, както и за фактите и обстоятелствата, обуславящи отпадане на основаниято с обратна сила, а ответникът следва

да докаже основания за задържане на полученото.

Запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя, като се препятства длъжникът да се разпорежда с вземането. Запорът върху вземания на длъжника по реда на ГПК се извършва от съдебния изпълнител, чрез връчване на запорно съобщение на третото задължено лице. С изпращането на запорно съобщение от съдебния изпълнител до третото задължено лице се налага запор на евентуално съществуващите вземания на длъжника и на практика се забранява на третото задължено лице да предава дължимите от него суми на длъжника (чл. 507, ал. 2 от ГПК). Запорът върху вземане обезпечава изпълнението като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, наред с това осуетява погасяването му чрез извършено от длъжника по вземането плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя, и задължава третото лице да пази запорираните суми (чл. 507, ал. 3 от ГПК). Съгласно разпоредбите на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК, запорът върху вземания на длъжника спрямо третото задължено лице се счита наложен от деня, в който му е връчено запорното съобщение.

В изпълнение на наложения по изп. дело № 20208930400715 запор върху вземанията на длъжника Р.Д., по специална сметка на ЧСИ са преведени дължимите суми.

Съгласно чл. 455, ал. 1 от ГПК, всички суми, постъпили по изпълнителното дело от длъжника, от третото задължено лице, от наддавачи и купувачи по проданта, както и от магазините или борсите, извършили проданта на движими вещи, се внасят по сметката на съдебния изпълнител.

Специалната сметка на ЧСИ е предвидена в чл. 24 от ЗЧСИ.

Следва да се отбележи и това, че когато в резултат на наложения в хода на изпълнението обезпечителен запор се стигне до реално постъпване на определени суми от третото задължено лице по сметка на съдебния изпълнител, то с това тези суми не излизат от патримониума на длъжника и не преминават в собственост на вискателя. Те преминават в собственост на вискателя когато чрез платежни нареждания му бъдат преведени от съдебния изпълнител. В случая такива действия от съдебния изпълнител няма извършени, поради което и правата на длъжника не са накърнени.

Съгласно чл. 458 от ГПК Държавата се смята винаги за присъединен вискател за дължимите ѝ от длъжника публични вземания.

С оглед на това, до момента на разпределението на събраните от изпълнението суми ЧСИ законосъобразно е задържала сумата, т.е. налице е основание за задържането на сумата.

Само за пълнота, видно от молба вх. № 11849/27.10.2020 г., със същата ищцата Р.Д. отправя към ответницата ЧСИ Д.С.-С. искане за незабавно възстановяване по банковата сметка на ищцата на всички суми, получени по банкова сметка на ЧСИ вследствие наложения запор по изп. дело № 20208930400715. Т.е. към дата 27.10.2020 г. ищцата вече е знаела, че дължимата сума, посочена в Поканата за доброволно изпълнение, е постъпила по изпълнителното дело за удовлетворяване вземането на вискателя Община В.. Същата е превела на 30.10.2020 г. сумата от 650,62 лева по сметка на Община В.. При това положение, към момента на внасяне на сумата по сметка на Община В., последното е извършено ненадлежно предвид разпоредбата на чл. 455 от ГПК и няма правно значение.

Разпоредбата на чл. 55, ал. 1, предл. 3 изисква основанието да съществува при получаването на престацията; след това то отпада с обратна сила.

Предвид изложеното, претенцията се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Неоснователността на главния иск по чл. 55, ал.1, предл. 3 от ЗЗД налага разглеждане

на предявения в евентуалност иск с правно основание чл. 441 от ГПК, във вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, вр. чл. 45 от ЗЗД.

Искът по чл. 441 от ГПК във вр. чл. 74 от ЗЧСИ по естеството си е специален иск за ангажиране на деликтната отговорност на съдебния изпълнител за причинени на длъжника вреди при извършване на правно-регламентирана дейност по принудително изпълнение в рамките на образувано срещу длъжника изпълнително производство. За уважаването на иска е необходимо да се установи фактическият състав на непозволеното увреждане – деяние (действие или бездействие, извършено в производството по принудително изпълнение), обусловено от волята на извършителя, което да е противоправно, да е извършено виновно, и да се намира в причинна връзка с реално настъпила вреда. Преценявайки противоправността, съдът по деликтния иск осъществява самостоятелна преценка на процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, независимо дали те са били обжалвани, дали ищецът е упражнил правото си да ги обжалва, и дали те са били отменени или потвърдени от съда в производство по реда на чл. 435 от ГПК.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Фактическият състав на отговорността на ЧСИ по тази разпоредба обхваща неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение дейността на ЧСИ, и причинна връзка (Решение № 264 от 08.04.2010 г. по гр. д. № 474/2009 г., ВКС, IV г. о.; Решение № 120 от 08.07.2011 г. по т. д. № 1123/2010 г., ВКС, II т. о.; Решение № 196 от 20.07.2012 г. по гр. д. № 1555/2011 г., ВКС, III г. о.) Елементите от фактическия състав на разпоредбата следва да са налице в условие на кумулативност. При липсата на който и да е от тях не е налице фактическият състав на чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ.

Настоящият състав намира, че в конкретния казус от материалите по делото не се установяват неправомерни процесуални действия на съдебния изпълнител, от които да са настъпили вреди. На първо място, съдебният изпълнител е бил длъжен да образува изпълнително производство с оглед молбата, депозирана от взыскателя, придружена с изпълнителен титул. Съгласно нормата на чл. 507, ал. 1 от ГПК, заповедното съобщение до третото задължено лице се изпраща едновременно с ПДИ, което е и извършено от ЧСИ. В съответствие с чл. 507а ГПК, заповедът на банкови сметки на длъжника е наложен до размера на дълга по изпълнителното дело. Както вече беше посочено, съгласно чл. 458 ГПК, държавата се смята винаги за присъединен взыскател за дължимите публични вземания от длъжника, като за установяване на размера съдебният изпълнител е длъжен да изпрати съобщение до НАП за всяко започнато изпълнение. С Удостоверение от 06.08.2020 г. ТД на НАП – В., уведомява ЧСИ, че към датата на изготвянето му Р. ИЛ. Д. има публични държавни вземания в размер на 257,75 лв.; с Удостоверение от 27.11.2020 г. – че размерът на публичните държавни вземания на ищцата е 260,97 лева.

Целта на наложения заповед е да се обезпечи изпълнението на паричните притезания, което следва да се извърши чрез превеждане на сумите от третото задължено лице (банката) по специалната банкова сметка на съдебния изпълнител (чл. 508, ал. 3 ГПК), който е длъжен да изплати дължимите на взыскателя и на присъединените се кредитори суми в сроковете и по реда на чл. 455 ГПК, при спазване на предвидения в чл. 136 ЗЗД ред за удовлетворяване на вземанията. Законът не предвижда срок, в който разпределението следва да бъде извършено, а и от данните по делото не може да бъде изведена индиция за неспазване на разумен срок за същото.

Разпоредбата на чл. 433 предвижда изчерпателно случаите, в които делото подлежи на прекратяване, като същите в конкретния случай не са били налице.

В този смисъл съдебният изпълнител не е извършил незаконосъобразни действия, изразяващи се в образуване и продължаване на изпълнителните действия, въпреки

плащането на сумата по Акта за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № МД-АУ-12737/20.11.2017 г.

Горното налага извод, за липса на предпоставките от фактическия състав както на иска по чл. чл.74, ал.1 от ЗЧСИ, така и на този по чл. 45 от ЗЗД, поради което предявената в евентуалност претенция се явява неоснователна и същата подлежи на отхвърляне.

С оглед на изложеното, първоинстанционното решение следва да се потвърди.

Относно съдебно-деловодните разноси:

При този изход на спора разноски се следват на въззиваемата страна; същата обаче не претендира такива.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261782 от 28.05.2021 г., постановено по гр. д. № 15677/2020 г. по описа на ВРС, VIII състав, с което е отхвърлен предявеният от Р. ИЛ. Д., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ул. „***, срещу ЧСИ Д.С. С.-С., с рег. № 893 на КЧСИ, с адрес: гр. В., ул. ***, осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 от от 3ЗД - **В ЧАСТТА** за връщане на сумата от 3,61 лева, като останала непогасена от общата сума в размер на 648,59 лева, представляваща сума, получена от ответницата на отпаднало основание, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на частичното погасяване на задължението на ответницата в хода на процеса – 07.01.2021 г., до датата на пълното изплащане на главницата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261782 от 28.05.2021 г., постановено по гр. д. № 15677/2020 г. по описа на ВРС, VIII състав, с което е отхвърлен предявеният от Р. ИЛ. Д., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ул. „***, срещу ЧСИ Д.С. С.-С., с рег. № 893 на КЧСИ, с адрес: гр. В., ул. ***, осъдителен иск с правно основание чл. 441 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45, ал. 1 от ЗЗД – **В ЧАСТТА** за заплащане на сумата от 3,61 лева, като останала непогасена от общата сума в размер на 648,59 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в неправомерно задържана сума по изп. д. № 20208930400715, настъпили вследствие на бездействието на съдебния изпълнител да върне събраната сума по наложен запор върху средствата по банковата сметка на длъжника по изпълнителното дело, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на частичното погасяване на задължението на ответницата в хода на процеса – 07.01.2021 г., до датата на пълното изплащане на главницата.

В частите за разликата над 3,61 лева до 648,59 лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.12.2020 г., до датата на пълното изплащане на главницата, като необжалвано, първоинстанционното решение е влязло в законна сила.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____